

DOKOŘÁN

ÚNOR
2021
CENA 48,- Kč

Vážení divadelní přátelé,

čas teče jako voda, a tak se může stát, že to, co je chvíli výjimečné, můžeme po nějaké době začít vnímat jako normu. Ovšem jak se smířit s tím, že je normální nehrát divadlo? Ocitli jsme se v naprosto nebývalé, v novodobé historii s ničím nesrovnatelné situaci, a ačkoliv chápeme důvody, které nás k tomu přinutily, chováme se a pracujeme u nás v divadle tak, jako bychom měli hned každý následující den pro vás otevřít dokořán naše divadelní sály.

30. prosince dovedli kolegové pod vedením režiséra Stanislava Slováka k báječnému výsledku zkoušky inscenace legendární komedie „Světáci“. V průběhu měsíce ledna jsme si tuto inscenaci několikrát (bohužel bez vás) zopakovali, abychom ji udrželi v patřičné kondici. Ze stejných důvodů jsme museli opakovat i další inscenace, především komedii „Bella Figura“ a muzikál „Pretty Woman“.

Od 2. února zahájí režisér Petr Gazdík zkoušky inscenace historického muzikálu „Jane Eyrová“. V našem repertoáru dochází k jedné změně. Místo inscenace dramatu Georga Büchnera „Dantonova smrt“ uvedeme v jednom večeru dvě krátké inscenace, které budeme takto hrát pro naše předplatitele a v budoucnu je pak budeme uvádět separátně jak na Činoherní scéně, tak i na zájezdech. V první části večera to bude absurdní komedie „Hrabal a muž u okna“ německého dramatika Bernharda Setzweina pro tři herce. Druhou část pak obstará komorní muzikál pro sedm účinkujících „První rande“, který napsali Austin Winsberg, Alan Zachary a Michael Weiner. Zkoušky budou v mé režii zahájeny rovněž v únoru.

Věříme a víme (!), že se všech premiér nakonec dočkáme – že se dočkáte! Věříme,

že dodržováním požadovaných hygienických podmínek by mohla být na jaře situace již natolik konsolidovaná, že budeme moci pro vás znovu, byť s určitými omezeními, hrát. Vždyť co by to bylo za život, kdybychom nemohli společně přijímat a dále rozvíjet ono duchovní bohatství, které se po celou dobu existence lidské civilizace odehrává právě díky divadlu? Je to umění, které historicky dokázalo, že má sílu měnit naše životy k lepšímu. Byla by škoda tento obrovský potenciál i nadále držet pod zámek a nedovolit mu přispět k ozdravení našeho váž-

ně nemocného světa. Toho světa, jenž není zmítán pouze aktuální pandemií koronaviru, ale který se navíc nachází na hraně dodržování zásadních principů, jež mají zajistit fungování naší společnosti v míru a mezilidské sounáležitosti. Ano, poukážu mimo jiné na naprosto šokující porušení morálních norem a zákonů při útoku na baštu demokracie, washingtonský Kapitol! A je proč a čemu se divit, když téměř každodenně kolem sebe pozorujeme krajní opovrhování zákony těmi, kteří by na ně měli v první řadě dbát? Když slyšíme dštít nenávisť na jiné jen proto, aby si ti, kteří mají s rozvahou a v harmonii vládnout, co nejdéle a za jakoukoliv cenu udrželi své „trůny“? Ať je to v Rusku, USA, Číně, Bělorusku, řadě dalších zemí, tu naši nevyjímáme? Štvát občany své země proti jejich bližním není věcí politického systému. Na vině je vždy absolutní nedostatek mravnosti, etiky a kulturnosti jednotlivce násobený jeho zaslepenou sebestředností.

Covid-19 je pro náš svět obrovským nebezpečím. Nepodceňujme však ještě větší nebezpečí ze stále hrozící pandemie nekulturnosti! A přitom lidské bytosti od věků vědí, že existuje jednoduchá a stále

Stalo se...

Zřídili jsme v divadle provizorní nahrávací studio, ve kterém začínají vznikat první rozhlasové pořady. Tomáš Sagher se režijně ujme natáčení pohádek. ▼

Správná odpověď osmisměrky byla „dvacet čtyři“ a Jana Musilová vylosovala Magdalenu Klusákovou, Soňu Sýkorovou a Vlastu Plochovou. I na tyto výherkyně čekají hezké ceny. Gratulujeme!

Naši herci byli součástí letošního Tříkrálového koncertu, který 10. ledna vysílala Česká televize. Alena Antalová s kolegy zatančila a zazpívala píseň Money, Money, Money z muzikálu Mamma Mia!. @fotobouda.cz ▲

dostupná „vakcinace“ v podobě absorbování dobré literatury, filmu, hudby, výtvarného umění a v neposlední řadě divadla! Kdo se jednou nechá okouzlit uměním v jakémkoliv jeho podobě, nikdy do ruky nevezme klacek, aby jím rozbil hlavu někomu jinému...

Až začneme znovu hrát, přijďte si rychle pro pár injekcí. Nebolí a mají nádherné vedlejší účinky!

Za všechny kolegy z vašeho divadla

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Partneři divadla

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik města Brna a.s.

DYNAMICKÁ STAVĚNÍ SPOLEČNOST

A.D. 1526

DŘEVNÝ PRŮMYSL, DOPRAVA A POZEMNÍ STAVBY

CARent

společně s VINETI TECHNOLOGY a.s.

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna.

květinářství a aranžování

Cena ředitele

Kmotry nové Ročenky byli tentokrát šéf činoherního souboru Stanislav Slovák, šéf zpěvoherního souboru Igor Ondříček a šéf muzikálového souboru Petr Gazdík.

Křídla 2019/2020

Předávání diváckých cen Křídla za sezónu 2019/2020 bylo letos výjimečné. Diváci mohli slavnostní večer sledovat z domu prostřednictvím živého online vysílání. Výjimečně udělil Cenu ředitele Stanislav Moša Martinu Havelkovi in memoriam. Sošku, kterou vytvořil Laco Garaj, převzala manželka Iva Havelková.

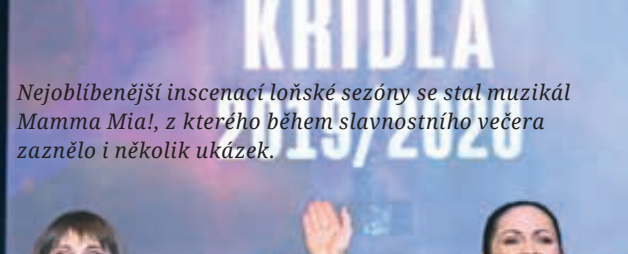
Cenu Kolegia revue Dokořán převzal od šéfredaktorky Kláry Latzkové a dramaturga Jana Šotkovského Petr Ulrych za hudbu k pohádce O statečném kováři.

Hana Kratochvilová získala cenu za svou choreografii k muzikálu Mamma Mia!.

Zdena Herfortová předala cenu pro nejoblíbenějšího herce Aleši Slaninovi.

Nejoblíbenější inscenací loňské sezóny se stal muzikál Mamma Mia!, z kterého během slavnostního večera zaznělo i několik ukázek.

Cenu si převzal režisér inscenace Petr Gazdík.

Alena Antalová převzala cenu pro nejoblíbenější herečku z rukou Zdeňka Junáka.

Programu se zúčastnilo na pět desítek členů našeho divadla včetně orchestru pod vedením Daniela Kyzlíka.

O zábavu se vedle řady hudebních čísel postarala i „Vláda MdB“.

Režisérem večera byl Igor Ondříček, živý přenos, který sledovalo 3257 diváků, měl na starosti Dalibor Černák. I přes radost z velkého počtu sledujících diváků doufáme, že se příští Křídla budou předávat už zase za přítomnosti diváků v sále. Toto přání bylo také hlavním tématem, které se neslo celým večerem.

DMB
Dopravní podnik města Brna a.s.

eocii

B | R | N | O

PIPNI a JED!

Bezkontaktní platba za jízdenku:
bez papíru, bez registrace, bez starostí!

www.pipniajed.cz

Petr Gazdík

Herec bez jeviště ztrácí půdu pod nohama i sebevědomí

Naše povídání jsme s režisérem, hercem a šéfem muzikálového souboru MdB Petrem Gazdíkem vedli ještě v čase vánočním. Právě díky povaze Vánoc, které pro věřící lidi, ale v astronomické optice třeba také pro ateisty, znamenají návrat ke světlu, jsem se snažil vystříhat hořkého tónu. Divadelníci však – stejně jako zbytek populace – musí kličkovat mezi covidovými událostmi, které není třeba podrobně popisovat a které už vloni v březnu vše změnilo. A tak se nešlo vyhnout jakémusi pelyňkovému oděru. Bavili jsme se o uměleckém snažení a titulech, které zcela krátce nebo vůbec nespátřili diváci. Dobrali jsme se leccého... paradoxně zjištění i věcí veskrze světlých.

Vezmu to stručně. Na konci srpna sis krátce vyzkoušel titulní roli v Shakespeareově dramatu *Antonius a Kleopatra*, už tak odsunovaném titulu. Nepadla na tebe sklíčenost, že ses takovou kládu učil nazdařbůh?

Nikoliv. Po mém dlouholetém odsokou spíše k režii to bylo moc fajn. Uvědomil jsem si plně, o co méně jsou moje duše a mozek obtěžkány odpovědností za celkovou podobu inscenace. A znovu se mi vrátil ten „pyšný“ pocit, že stojím-li na jevišti sám, můžu přece všechno zachránit a nemůže se nic stát. To, že jsme zkoušeli na etapy, mělo taky svoje kouzlo. Člověku ledacos dojde a na další zkoušky přichází klidnější, s o něco větším klidem a taky vzhledem do celého příběhu i své postavy. A ptal se mě prodávající v jednom obchodě, jestli v tom divadle hraju jenom já? Nechápal jsem. Vysvětlil mi, že po Brně nejdřív visel půl roku plakát na *Antonia* a teď zase na *Pretty Woman*. Tedy z propagačního hlediska taky paráda (snad to nikoho neobtěžovalo)! Jasně, připadáš si jako automechanik bez auta, pořád ten motor ladíš, auto ale zůstává bez kol na zvedáku... *Antonia* jsme ale přece jen chvíli a zhusta hráli, užili jsme si to. Dál už je to smutnější.

A co ti kromě zajímavé a důležité položky ve tvém profesním portfoliu přinesl *Antonius herecky*?

Už mě za ty roky trošku znáš, já tohle moc neumím popisovat. Přirovnal bych to asi ke golfu. Zase jsem si zahrál pěkné kolo s dobrými parťáky, využil jsem téměř vše, co umím. Docela mi to šlo, takže jsem se netrápil, naopak jsem měl radost. A je klidně možné, že jsem si i trochu zlepšil handicap ☺

Tebou režírovaná *Noc pastýřů* mimo jiné pojednává o vzniku ikonické skladby vánočního období a neblahých osudech Jakuba Jana Ryby. Ještě v září premiérovala inscenace v krátkém covidovém uvolení byla v hořkém paradoxu posledním tvým titulem, který jsi dovedl na jeviště. Jak pociťuješ nepřízeň tohoto divadelního osudu?

Myslím, že snad ani nejde o nepřízeň osudu – natož divadelního. I když chápu, jak to myslíš. Jde spíš – a bohužel – o jakýsi podivný posun společnosti z bodu žít se vším, co život přináší včetně mnoha nebezpečí, do bodu schovávat se, přežívat v klamném přesvědčení, že budu na sto procent ochráněn. Ano, cítím v tomto směru určitou trpkost, ale především jsem zaskočen, překvapen a nemůžu pochopit, že je to (zvlášť tak dlouho) vůbec možné. Přestože rozhodně nejsem popíračem covidu a velmi soucítím s těmi, kteří s touto nemocí (stejně jako s kteroukoliv jinou) bojují!

Nehledám lacinou a nefunkční paralelu s cenzurou. Jakým způsobem v herci a režisérovi ale nyní rezonují inscenace, které nemohou být uváděny z epidemiologických důvodů?

Řekl bych, že ten problém – posun – o kterém hovořím, je mnohem rozsáhlejší, než abych ho mohl vztáhnout pouze k divadlu, k sobě jako tvůrci, herci, divadelníkovi, který má nějaký svůj vnitřní tvůrčí přetlak bez možnosti realizace před svým publikem. Přemýšlím o tom spíš jako občan, otec, chlap. Je mi těžko z pokrytectví, zbabělosti, falešného populismu, z absence veřejných (politických) osobností, které by současnou diskusi jednoznačně a odvážně směřovaly také k jiným hodnotám – k hodnotám, o kte-

S Tomášem Jašíčkem při natáčení talk show *MdB Klub*

Se Svetlanou Janotovou v muzikálu *Pretty Woman*, režie Stanislav Moša

ré po desetiletí či déle bojovali i přes (a mnohem fatálnější) nemoci naši předkové.

Co ses v této neblahé době jako vlastně odstavený umělec naučil?

Myslím, že nic zvláštního, o čem by se dalo nějak významně mluvit. Ano, ještě trochu víc přemýšlím o věcech výše uvedených. A maličko jsem se obeznámil s fungováním některých sociálních sítí – i když si stále držím odstup.

Vy jste nazkoušeli a nevěřejně odpremiérovali slavný muzikál *Pretty Woman*. Jak bys divákům představil výsledný tvar?

Myslíš, že je třeba někomu představovat tento titul? Jen o těchto svátcích běžela v televizi už nejméně dvakrát. Naše inscenace se liší od filmu především tím, že je to muzikál s hudbou Bryana Adamse. A celá ta pohádka se odehrává živě na jevišti. Všichni to sice znají, zážitek je ale zase trošku jiný...

Takovou zkušenost jsi předtím neměl. Jaké, a hlavně k čemu to je hrát „do zdi“ bez publika?

Je to nonsens. Jediným důvodem je zachování určité kondice všech jevištních složek. Profesionální sportovec taky nemůže přestat trénovat. A pak, asi by ti to potvrdilo hodně herců, nestojí-li (nikoliv každý) herec třeba jen půl roku na jevišti vůbec, ztrácí půdu pod nohama, své jevištní sebevědomí...

Jistou alternativou kontaktu s diváky se stala online talk show *MdB Klub*. Co je posláním této virtuální diskusní platformy, která je tvým dílem?

Nápad příliš nesouvisí s covidem samotným. Spíše se 75. výročím našeho divadla. Zní to sice srandovně, ale já se v tomto divadle skoro narodil. Jsem s ním tedy již 45 let z těch 75 a ledacos pamatuji. Vzpomněl jsem

si a uvědomil si, že náš Divadelní klub byl po desetiletí místem setkávání rozličných brněnských osobností. Napadlo mě, a Stan-dovi Mošovi se ta myšlenka zalíbila, že naše talk show by mohla být platformou, která by na to tak trochu navázala. A ano, v současné chvíli je to docela dobrý komunikační kanál – dokonce snad můžu říci vcelku úspěšný. Prostřednictvím natáčení se taky učíme nové věci, jiné postupy. Od lidí máme hezké ohlasy... V malém, ale přece jen něco tvoříme, je to fajn. Ale taky už se těšíme, až tam s námi bude alespoň těch třicet diváků – více se nevejde.

Jak generujete témata? Budete v tomto pokračovat i po odeznění pandemie?

Rozhodně pokračovat budeme, jen změníme frekvenci nových dílů z týdenní na čtrnáctidenní. Jak říkám, učíme se, nemohu zatím mluvit o nějakém sofistikovaném systému

generování témat. S dramaturgyní našeho divadla i pořadu Klárkou Latzkovou spíše intuitivně navrhuje a skládáme naše hosty. A témata vycházejí z rozhovorů s nimi. Naším hlavním záměrem je pohodové povídání. Pokud vznikne legrace, je to přidaná hodnota, ale nesnažíme se o ni záměrně – navíc bez diváků je to skutečně těžké. Mám radost ze všech tří moderátorů, každý je zcela jiný, každý svůj. A nemůžu nezmínit Tomáše Zedka, který všechny doprovází (z paměti) na klavír. Můžeme hrát a zpívat živě na takové úrovni (točí se to skutečně bez střihu jen jednou), to je myslím pro celý formát taky velmi podstatné. Na to, že jsme v úplných začátcích, je ten tým tak profesionální, až mě to někdy dojíhá.

Co všechno tobě jako divadelníkovi covid vzal, ale možná i dal... ?

Myslím, že nám všem vzal nějaký, uvidíme

jak ještě dlouhý, čas. Jak moc nám ten čas bude chybět, se každý z nás teprve dozví. A co dal? To vážně nevím... Někteří říkají, že upevnění vztahu s blízkými, uvědomění si některých hodnot. Já s tím moc souznit nemůžu, moje vztahy či hodnoty se nezměnily. Beru covid spíš jako další z mnoha připomenutí, že lidský život není jen procházkou růžovým sadem.

Snad brzo začnete chystat muzikál podle proslulého románu Jane Eyrová, který má mít ohlášenu premiéru právě v únoru. Co bys o této inscenaci jako režisér divákům předem řekl?

Je to krásný dramaticky-romantický příběh

o velkých citech, obdivuhodné statečnosti jedné dívky, o cti, o víře v Boha i sebe sama. O lásce, která doslova přes hory přenáší. Formu bych zatím zařadil spíš k melodramu než muzikálu, ale uvidíme.

Nelze jinak než se na závěr ptát na oblíbené divadelní plány do nového roku...

Mé plány, zvláště ty divadelní, jsou nyní v rukou jiných. Kdyby bylo po mém, udělám v Pardubicích hned potom psychologické drama *Next to Normal*. Následně bych měl režisovat v Pardubicích a připravovat novou sezónu. Ale kdo a co teď ví?

Text: Luboš Mareček

AktrŠéf MdB

Všechno to začalo takovým nevinným telefonátem. Jednoho dne zavolał mně a Aleši Slaninovi Michal Isteník s tím, že má zajímavý námět na jednu divadelní hru a jestli bychom nechtěli být součástí realizačního týmu.

Slovo „určitě!“ z nás vypadlo téměř okamžitě, aniž bychom tušili, že divadelní hrou nemyslel ani tak inscenaci, ale opravdovou Hru s velkým H. Tedy, spíše s velkým A. AktrŠéf.

A tak se začalo. První porady, schůzky, srazy a brainstormingy bývají vždycky náročné. Kde začít, kudy směřovat a kam dojít? Ale u AktrŠéfa to bylo docela jiné. Snad to bylo uvolněným prostředím Michalova obýváku, možná přemírou nadšení, energie a kreativity či jen skvělým splynutím našich myslí

v jednu. Anebo kombinací všeho dohromady.

Zkrátka a dobře – setkali jsme se a nápady se sypaly z rukávů. Co jeden nakouzl, druhý dopověděl a než byste řekli švec (no, možná těch ševců bylo víc), vyjely nám z tiskáren kompletní scénáře na první dva díly pořadu AktrŠéf MdB aneb hledáme toho nej (hezčího, lepšího, energičtějšího, šikovnějšího, chytřejšího...) herce Městského divadla Brno.

A abychom zjistili, kdo se jím může stát (a na konci všech dílů v rukách třímat historicky první aktršéfovskou trofej), ten musí podstoupit řadu zábavných až nebezpečných úkolů, které spravedlivě, leč přísně, hodnotí naše porota.

Všechno bylo (a stále je) samozřejmě vedeno pod hlavičkou „TOP SECRET“, a tak

se zadání úkolů a výzev dozvídal celý realizační tým pod vedením režiséra Stanka Slovákova až společně s jejich hereckými kolegy–soutěžícími.

A nejráději bych to teď vyzvonil i vám – ale copak vás mohu ochudit o všechna ta překvapení?

Co vám ale určitě prozradit můžu, je třeba to, že na začátku je 14 úžasných herců vybraných dle těch nejpřísnějších kritérií. Některým z nich se nepodaří probjovat ani k první výzvě. První soutěžící, kteří vypadnou, způsobí šok a hrůzu jednomu divákovi. Při první výzvě se dozvíme mnohé ze soukromí našich soutěžících. Zjistíme, jak je na tom Kristian Pekar s uklízením. Petr Štěpán se dokonce na několik minut promění v ženu. Markéta Sedláčková se otráví. Aleš Sla-

nina bude velmi zlý a přísný. Velmi zlý a přísný bude i Michal Matěj. Erika Kubálková odtajní skrytou řečovou vadu Kristýny Daňhelové. Barbora Goldmannová obdrží novou roli snů a Pavla Vítázková bude plakat.

Bude toho samozřejmě mnohem více, ale to si zatím necháme pro sebe, abyste se měli na co těšit. Natočeny jsou již první dva díly, které v těchto dnech prochází postprodukčním procesem, ale hned jak to půjde, vypustíme je do světa.

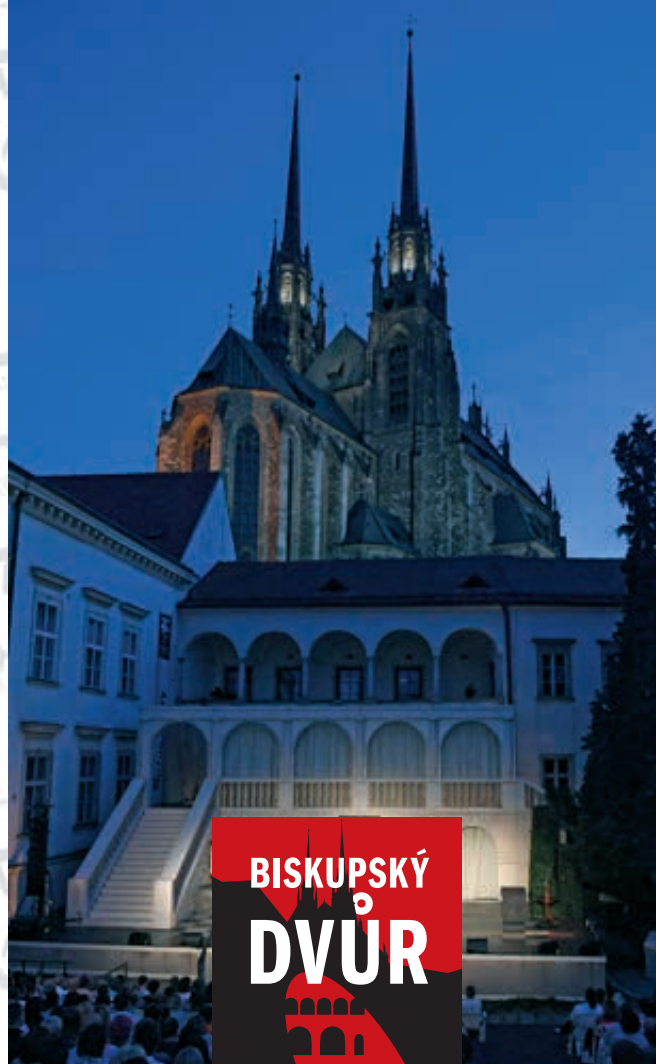
Někdo chodí do divadla pro smích, jiný pro slzičky a někdo pro drama. Tak zde, přátelé, zažijete všechno. AktrŠéf MdB – již brzy na našem YouTube kanálu. Bude to stát za to 😊

Text: Luboš Goby

Losování

Gratulujeme vítězům jak prosincové křížovky, tak lednové osmisměrky. V prosinci Ladislav Kolář vylosoval tři výherkyně. Soňa Sýkorová, Jaroslava Strončeková a Lenka Svobodová se již mohou radovat z divadelních dárečků.

BISKUPSKÝ DVŮR

Karel Gón, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Stanislav Slovák:

NAPOLEON aneb Alchymie štěstí historická freska, světová premiéra

Rok 1809. Napoleon Bonaparte je vládcem obrovské říše, rozkládající se od Královce po Pyreneje, od Varšavy až k Neapoli, od Antverp k horám severozápadního Balkánu, od Hamburku po ostrov Korfu, je zkrátka nejmocnějším mužem Evropy. Když v září tohoto roku navštíví podruhé a naposledy ve svém životě Brno, tou dobou okupované jeho vojáky, je krátce po jeho červencovém vítězství v bitvě u Znojma a sjednaném příměří, které znamenalo fakticky porážku Rakouska. Napoleon je tudíž prakticky na vrcholu. Neodpustí si tedy vykonat slavnostní přehlídku svého vojska na bojišti u Slavkova, na místě, kde čtyři léta předtím slavil své vrcholné válečnické vítězství.

Rok 1908, o 99 let později. Na pozvání lorda Mořice Arnolda de Forest, britského politika, automobilového závodníka a majitele hradu Veveří, zavítá na jeho hrad již potřetí jeho přítel z mládí, toho času anglický ministr obchodu – Winston Churchill. Na rozdíl od předchozích dvou návštěv je tato speciální: Churchill je se svou ženou Clementine právě na svatební cestě. Clementine má ovšem důvod ke stížnostem. Její manžel se totiž více než novomanželce věnuje své vznikající knize o Napoleonovi, ve které si troufá konečně vysvětlit důvod jeho epochálních vítězství. Tuší, že je to právě ztracený Napoleonův proslav k jeho vojsku z roku 1809, který by mohl být klíčem k „Napoleonově šifře“. Když se však jednoho rána na Veveří probudí a zjistí, že Clementine někdo unesl, musí mladý Winston začít řešit zcela jiné problémy a vydat se až do hlubin brněnského podsvětí...

Skutečnost Napoleonovy a Churchillovy vazby k Brnu autorský tým, který si s brněnskými dějinami a legendami pohrával už v *Baronu Trenckovi*, *Mendelovi* a *Brněnském kole*, inspirovala opět k dumasovsky rozkošnické fabulaci. Kolotoč neuvěřitelných, ať už ověřených či neověřených historických situací se tak opět ve zpěvoherním hávu roztočí pod holým nebem v podmanivých prostorách Biskupského dvora, a to ve světové premiéře.

Režie: Stanislav Slovák

Premiéra: 29. května 2021 na Biskupském dvoře

Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall:

ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE romantická komedie

Po loňském úspěšném převedení do pleneru se pod širým nebem zalíbilo i Williamu Shakespearovi. Příběh, ve kterém nechybí napětí, komické záměny a převleky ani milostná zápletka, to je slovy klasika to, oč tu běží. Inscenace *Zamilovaný Shakespeare* však kromě zmíněného dále nabízí i pohled do zákulisí anglického divadla, a jak je zřejmé z nadšených ohlasů diváků i divadelních recenzentů, je tento princip divadla na divadle stále populární. A pokud jde navíc ruku v ruce s humorem a slovným dramatikem v hlavní roli s Dušanem Vitázkem, je postaráno o zábavný letní večer strávený v dobré společnosti.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: D. Vitázek, S. Janotová nebo A. Zelová, M. Isteník, J. Mach, P. Štěpán, A. Antalová, A. Slanina, J. Uličník, T. Sagher, R. Jícha, M. Sedláčková a další.

PROGRAM PŘEDSTAVENÍ NA BISKUPSKÉM DVOŘE V LÉTĚ 2021

KVĚTEN, ČERVEN

SO	29.5.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
NE	30.5.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
PO	31.5.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
ÚT	1.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
ST	2.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
ČT	3.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
PÁ	4.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
NE	6.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare
PO	7.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare
ÚT	8.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare
ST	9.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare
PÁ	11.6.	20.30	O statečném kováři
SO	12.6.	20.30	O statečném kováři
NE	13.6.	20.30	O statečném kováři
ÚT	15.6.	20.30	Lakomec
ST	16.6.	20.30	Lakomec
ČT	17.6.	20.30	Lakomec
SO	19.6.	20.30	Noc na Karlštejně
NE	20.6.	20.30	Noc na Karlštejně
PO	21.6.	20.30	Noc na Karlštejně
ÚT	22.6.	20.30	Noc na Karlštejně
ST	23.6.	20.30	Noc na Karlštejně
ČT	24.6.	20.30	Noc na Karlštejně
SO	26.6.	20.30	Tři mušketýři
NE	27.6.	20.30	Tři mušketýři
PO	28.6.	20.30	Tři mušketýři
ÚT	29.6.	20.30	Tři mušketýři
ST	30.6.	20.30	Tři mušketýři

ČERVENEC

PÁ	2.7.	20.30	O statečném kováři
SO	3.7.	20.30	O statečném kováři
NE	4.7.	20.30	O statečném kováři
PO	5.7.	20.30	O statečném kováři
ÚT	6.7.	20.30	O statečném kováři
ČT	8.7.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
PÁ	9.7.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
SO	10.7.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
NE	11.7.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí

O statečném kováři

NOC NA KARLŠTEJNĚ

Karel Svoboda Zdeněk Podskalský Jiří Štaidl Eduard Krečmar

 Premiéra

Božena Němcová, Petr Ulrych:

O STATEČNÉM KOVÁŘI muzikálová pohádka

Oblíbená česká pohádka se na open-air scéně po loňském úspěšném nástupu vrátí i letos. Kovář Mikeš společně se svými kamarády statečně zamíří na Biskupský dvůr, aby tu za doprovodu nadčasově kouzelné hudby Petra Ulrycha zachránili ztracené princezny ze spárů Černého krále. Pohádkový muzikál *O statečném kováři* je tou pravou divadelní volbou pro celou rodinu.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: A. Slanina, K. Pekar, J. Uličník, P. Halberstadt, E. Skálová, J. Mach, L. Bergerová, Z. Junák, I. Ondříček a další.

Molière:

LAKOMEC komedie, v níž o peníze jde až v první řadě

Každá další repríza slavné komedie *Lakomec* v titulní roli s Boleslavem Polívkou je příslibem mimořádné divadelní události. Ač toto dílo od dob svého vzniku baví obecenstvo už tři a půl století, v našem podání se díky modernímu překladu, honosné scéně, nápaditým kostýmům i bravurním hereckým výkonům jedná o stále aktuální hru, která potěší i současného diváka.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: B. Polívka, K. Pekar, S. Janotová nebo A. Zelová, J. Mach, D. Křížová, A. Antalová, M. Isteník, J. Mazák a další.

Karel Svoboda, Zdeněk Podskalský, Jiří Štaidl, Eduard Krečmar:

NOC NA KARLŠTEJNĚ legendární český muzikál

Brněnská *Noc na Karlštejně* pod věžemi Petrova je už stálicí v našem open-air repertoáru. Milý příběh otce vlasti Karla IV. s úsměvnou zápletkou, která vede k řadě komických situací a omylů, je ve spojení s hereckými výkony a legendární hudbou Karla Svobody zárukou pohodového letního večera. Přijďte se společně s námi pobavit a zanotovat si známé písně!

Režie: Igor Ondříček

Hrají: H. Holišová nebo I. Vaňková, P. Štěpán, L. Janota, J. Mach, Z. Junák, V. Matušovová nebo A. Zelová, A. Slanina a další.

Alexandre Dumas, Vítězslav Nezval:

TŘI MUŠKETÝŘI bohatýrsko-milostná hudební komedie

I letos budou slavní *Tři mušketýři* opět veršovat, zpívat, řídit a bavit vás pod noční oblohou. Jejich napínavá cesta za diamantovými přívěsky slibuje atraktivní divadelní zážitek, v němž se kromě chytlavých melodií rozehraje i rozverný příběh, kterému nechybí láska, intriky, statečnost, přátelství ani humorná nadsázka, taneční čísla a šermířské výstupy.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: J. Brožek, A. Slanina, J. Uličník, O. Studénka, E. Skálová, B. Goldmannová, J. Mach, L. Bergerová, K. Pekar, R. Jicha, V. Skála a další.

Blahopřání

Milý dědečku, chtěla bych ti popřát
jak na Kláru, tak za mě těm, se do
máe někdy v práci kličít a háky, říkat,
že si k tomu pravděpodobně přičítáš, takže
ti chceme popřát všechno nejlepší k narození,
minimálně, ať máš hodně zdraví, štěstí,
lásky, ale háky úspěchů v práci,
spousta vyvedených představení a aspoň
jisti hákových 5, 10 až 15 let v divadle
(kdo mi možná je 20). Díky bobí máme já
i Klára rozvinutější literární vědomosti
ne že bys je nás nějak speciálně učil,
ale myslím si, že máš, jak to myslím. Máme
s Klárou velkou štěstí, že máme takového
dědečka. Takže jisti jednou všechno nejlepší
dědečku. Ovíjí Gabriela a Karolína
Člováčkové. ☺

Jakub Uličník

Hezky se tady o mě staráte

Je půl dvanácté v noci, spořádání občané už spí nebo se ke spánku chystají, zatímco herci Městského divadla dohráli či dozkoušeli na Biskupském dvoře a chtějí se osvěžit po výkonu. Než dramaturg lehkým krokem dojde z „Biskupáku“ na náměstí Svobody do *Středověké krčmy*, Jakub Uličník, řečený Ulin, už shodil těžký historický kostým, dosprintoval do svého podniku, roztočil první sadu piv pro živnivá herecká hrdla a domlouvá v kuchyni, aby chvíli počkali, že někteří herci budou možná hladoví jako herci. Pak se o nasycení a napojení svých kolegů bude starat až do pozdních hodin, dávno po zavíračce zdvořile poprosí, jestli by si už nedali poslední pivo, po jejich odchodu uklidí a vytře a ráno bude zase připraven zkoušet. Bez keců.

Ulin je srdcař. A herec, který zvládne těsně po sobě tak odlišné role, jako je římský císař Octavius v *Antoniovi a Kleopatře* nebo naivní jihočeský fasádník Petrtyl ve *Světácích*. V den poslední prosincové generálky této kultovní komedie jsme seděli v Jakubově šatně a brali to od začátku.

Kubo, kdy jsi začal studovat herectví?

Na konzervatoř jsem nastoupil v roce 1997. To mi bylo patnáct.

Když si vybavíš důvody, z kterých jsi tehdy šel herectví studovat – zbývá z nich po třídaceti letech ještě něco?

Jsou to pořád ty samé důvody. Samozřejmě přibýlo mého poznání, rozšířily se chutě a možnosti, ale v principu je to totéž – touha hrát a zpívat. A tu jsem měl od malička. To jsem sice netušil, že se herectví dá studovat na konzervatoři, u nás v Kroměříži je konzervatoř jen hudební, ale když mi v sedmé třídě jedna paní učitelka vysvětlila, že to jde, tak už jsem neváhal.

Kdyby sis mohl říct, aby ti nasadili na repertoár libovolnou z inscenací, kterou jsi v našem divadle za ty roky zahrál, kterou by sis vybral?

Může jich být víc?

Může.

Tak na prvním místě *West Side Story*. To byla inscenace, která měla zásadní vliv na to, že chci dělat divadlo a být v tomhle divadle. Hrát jednou ve *Westce*, to byl na konzervatoři můj velký životní sen, který se pak opravdu splnil. A navíc, jestli jsem kdy toužil po nějaké konkrétní roli, tak to bylo hrát Mercutia v *Romeovi a Julii*, a to se mi vlastně splnilo v podobě Riffa z *Westky*. A potom... *Novomanželské apartmá*, *Kvítek z horroru*, *O myších a lidech a Jméno*. A *Donaha!*, samozřejmě. Kdybych měl říct, kterou roli hrát je tzv. za odměnu, tak je to určitě Dave v *Donaha!*. Hrozně se mi líbí to bruslení z humoru

do takové poloromantické polohy a zpátky. Dialogy s jeho manželkou Georgie, kdy to na jednou z vtipu přejde do něčeho citlivého, to jsou moje příjemné chvílky na jevišti. V tomhle je to ostatně podobné i ve *Světácích*, to přeskakování mezi vtipným a dojemným. Hrát blběčka, který umí vzít za srdíčko. Ježišmarjá, to je hrozný klišé, hlavně to nedávej do titulku!

A říkáš si, že bys třeba *Apartmá* nebo *Kvítek* hrál dneska jinak?

Ty jo, to nevím. Já si spíš říkám, že bych to dneska už vůbec nezládl zahrát ☺

A naopak – potkal ses někdy s tím, že tě vyděsilo už samotné obsazení do nějaké role, že sis říkal, že to se někdo musel splést, že s tím bude hrozná spousta práce...

Myslím si o sobě, že se obecně nových věcí a výzev nebojím. Ale taky na začátku skoro každého zkoušení váhám a nemám představu, jak to budu dělat a jaké prostředky použiju. A na konci si říkám: „Aha, tak takhle to vlastně jde taky“ ☺ Určitě jsem tenhle pocit měl u *Jména*, protože to je dost introvertní role, jiný naturel, u *Myší* taky. A především – když jsem do tohohle angažmá nastoupil, tak ve mně měl pan ředitel takovou důvěru, že jsem několikrát hrál i prvního milovníka. A to opravdu nebyl obor, v kterém bych se viděl a v kterém bych se cítil. Ale říkal jsem si oukej, nějak se s tím porvu.

Pro mě jsi byl vždycky příklad týmového hráče, člověk, který myslí především na prospěch inscenace než na to, aby zazářil

S Alenou Antalovou v muzikálu Kvítek z horroru, režie Petr Gazdík

S Martinem Havelkou v komedii Měsíční kámen, režie Stanislav Slovák

S Petrem Halberstadtem a Michalem Isteníkem v komedii Světáci, režie Stanislav Slovák

osobně. Je to vrozená dispozice, nebo sis na to musel „přijít cestou“?

Jestli to tak vidíš, tak mě to samozřejmě těší. A ano, je to něco, o co se vlastně snažím a přijde mi to důležité. Víš, když jsem přišel na konzervatoř, všichni kolem mě už něco uměli a něco někde dělali. A já nedělal nic. Tak jsem proplakal pár let a pak jsem si řekl, že se holt budu muset pokusit probjovat dopředu. Ale na tu špici se musíš dostat zpoza zad kolegů, od kterých jsem se toho hodně naučil. Já jsem sem přišel vlastně hodně mladý, rychle jsem začal hrát velké role a alternoval jsem s lidmi, kteří byli velmi šikovní, šikovnější než já. A to se musíš rozhodnout, jestli chceš bojovat „s“ nebo bojovat „za“. A já vlastně nikdy nepochopil ty, kteří bojují „s“ a mají pocit, že ten boj je důležitý. Mně rychle došlo, že to hodně ubírá síly.

A taky mě samozřejmě vychovaly inscenace jako *Tři v tom*, kde jsem partneril s Milanem Němcem, a s tím se sakra naučíš hrát toho druhého. (*hurónský smích*)

Divadelní teoretik Jaroslav Etlík říká, že divadlo je vždycky něco mezi hospodou a estetickým tvarem. Ty jsi herec i hospodský – mají ty profese něco společného? A má tvá zkušenost hospodského vliv na to, jak hraješ?

Společného toho vlastně moc nemají. Ale profese, které toho mají hodně společného, jsou herec a číšník. Prostředky, které používají k tomu, aby s divákem, potažmo hostem dobře komunikovali, jsou vlastně dost podobné. Proto tolik herců brigádníci jako číšníci a dělají to dobře, protože je baví komunikovat s lidmi a umí to. Jinak zkušenost s podnikáním a hospodou určitě změnila způsob, jak přemýšlím sám o sobě, jak přistupuju k věcem, jak je vytvářím a jakým způsobem umím prodávat sám sebe. Samotné hraní asi ne. Ale určitě mě to posunulo k odvaze vytvářet a nabízet umělecké projekty i mimo divadlo.

Ty a ukulele – jak ten vztah vznikl?

Díky *Třem mušketýrům*, režisérovi Ondříčkovi a skladateli Rotterovi. A díky tomu, že mám rád hudební nástroje, a to tak, že na některé jsem se trochu naučil hrát, třeba díky *Baronu Trenckovi* na akordeon. A pak díky tomu, že nesnáším na jevišti kaširované jednání, takže když se má ozvat akord, je pro mě nejpřirozenější si ho zahrát sám. Takže Porthos měl mít v ruce ukulele a já se rozhodl, že na něho budu hrát doopravdy. On to je nástroj, na který se s pomocí YouTube nějak základně naučíš hrát za dvanáct minut. A to je možná ještě moc.

A pak jsem se najednou ocitl v *Ukulele*

Troublemakers, kde jsem asi rok a půl, a než uhodila korona, měli jsme tak tři koncerty měsíčně, někdy i víc.

To je tvoje první kapela?

Představ si, že jo. Tedy když nebudu počítat *ALL X*, což byl parádní projekt šesti herců a kamarádů, ale byl to spíš divadelní útvar než klasická kapela. Já si do osmatřiceti nevěřil na to, že bych se dokázal postavit před kapelu a utáhnout ji jako frontman. A pak jsem si jednoho dne řekl, že už jsem velký kluk a že to půjde. A ono to jde.

Pochopil jsem, že s kolegou Michalem Isteníkem chystáte něco většího. Může se o tom mluvit?

Může se o tom mluvit velmi.

Tak povídej.

Je to seriál sitkomového typu, ke kterému Michal s mou jemnou podporou napsal scénář. On píše mimochodem opravdu výborně. Momentálně máme natočený pilotní díl, ten teď střiháme, Lukáš Janota k tomu skládá hudbu, za pár týdnů to bude hotové a pak s tím budeme obchodovat. To jest domlouvát platformu, pro kterou to dotočíme a na které to pak půjde ven.

A kromě toho, že to píšete a produkuje, v tom předpokládám hraje taky hlavní role?

No samozřejmě ©

A jak se to bude jmenovat?

Název zatím hledáme. O tom pracovním nám bylo naznačeno, že není úplně prodejný, tak vymyslíme nový. Ale můžu prozradit, že to bude z prostředí zdravé výživy. To je vůbec aktuálně moje ambice – trochu se rozvinout v oblasti filmové nebo televizní tvorby. Protože v divadle jsem naprosto spokojený. A to fakt neříkám proto, že mluvíme do *Dokořánu*. Hrozně hezky se tady o mě staráte.

Dotaz na hospodského – jaké pivo je nejlepší?

Plzeň. To není nejlepší pivo, to je jediné pivo.

Kde mají nejlepší plzeň v Brně?

Samozřejmě tam, kde mají pivo z tanku. Ale i bez tanku načepuješ dobrou plzeň. Každopádně napravo od centra se plznicům opravdu daří. *Bláhovka*, *U Čápa*, *Pivo a syn*, *Hladinka a šnyt*, *U Semináru*, teď nově *U Vodičků*... Takže každý večer může být nejlepší pivo v Brně v jedné z nich. Ale myslím, že i u nás v *Křemě* máme dobrou plzeň.

Máš s divadlem, hospodou, kapelou a natáčením čas ještě na nějaké koníčky?

Děti. To je můj koníček. Jinak nic moc. Všichni viděli všechno z Netflixu a já vím jenom, že se to tak jmenuje.

Text: Jan Šotkovský

Simon Mawer

SKLENĚNÝ POKOJ

Milí diváci, i když se bohužel zatím nemůžeme setkat osobně v hledištích našeho divadla, v pondělí 8. února 2021 se budeme moci propojit alespoň skrze televizní obrazovky. Česká televize totiž na svém kanále ČT art v pořadu *Z první řady* ve 20.15 hodin uvede naši inscenaci *Skleněný pokoj*, která vypráví příběh legendární vily Tugendhat. Představení bude vysíláno v živém přenosu, tedy včetně přestávk, kterou však svým povídáním v zajímavých rozhovorech vyplní sám autor stejnojmenného románu Simon Mawer a režisér naší dramaturgie Stanislav Moša.

Zuzana Kadlčíková

Korepetitor by měl motivovat a podporovat

Již druhou sezónu zpovídám hráče orchestru MdB. Tentokrát jsem udělal výjimku (ne poprvé) a povídal si se Zuzanou Kadlčíkovou, o které se můžete dočíst na Wikipedii, že je dirigentka, sbormistryně či korepetitorka. K našemu rozhovoru přijela na kole...

Osm minut!
Osm minut?

Z domu až sem! Na kole.

To je dobrý čas. Zuzano, vy jste dirigentka, sbormistryně, klavíristka, cyklistka... čím se vy sama cítíte být nejmíc?
Sbormistryní.

Tuto část své umělecké osobnosti máte nejradši, nebo je to momentálně neaktuálnější?

Je to neaktuálnější. Moc mě baví dirigovat, ale nyní mám příležitosti hlavně sbormistrovské. Teď jsem po covidové pauze zase mohla zkusit se sborem a byla jsem šťastná.
Tahle doba moc sborům nepřeje.

Naštěstí zkusím s Českým filharmonickým sborem Brno, který patří mezi profesionální sbory a má výjimku, může zkusit alespoň

v omezeném režimu. Je to zásadní pro kvalitní přípravu koncertů, které se snad v roce 2021 budou moci uskutečnit.

Jak moc omezený ten režim je? Rozestupy?
Maximální počet lidí ve zkušebně je celková výměra prostoru v metrech čtverečních děleno čtyřmi. Takže u nás může zkusit 42 zpěváků a v druhé zkušebně 28, myslím.

Vraťme se na začátek. Jak jste došla k tomu, že se budete věnovat hudbě profesionálně?

To přišlo docela přirozeně. Mě nastartovalo to, že jsem od čtyř let zpívala v dětském pěveckém sboru Jitro v Hradci Králové. Vedl jej pan profesor Skopal, což je můj životní guru. Vychovává děti k hudební profesionalitě, přísné disciplíně a ohleduplnosti. Starší zpěváci mají hodně zodpovědnosti za ty

Se Zdenkem Mertou při zkoušení muzikálu *Ráj*, režie Stanislav Moša

mladší, vytváří to silné pouto napříč generacemi. Často jsem nacvičovala s jednotlivými hlasy a později se stala druhou klavíristkou sboru. Také jsem navštěvovala základku s rozšířenou hudební výchovou, měli jsme skvělého učitele Přemka Kočího, který nás učil jinak, než bylo zvykem. Dělali jsme věci mimo povinné osnovy. Například jsme každý týden jezdili s károu plnou hudebních nástrojů po školkách a muzicírovali jsme tam. A to mě nadchlo.

Kdy jste se rozhodla, že se budete hudbě věnovat profesionálně?

Naši mě původně chtěli dát na práva, já jsem se hodně viděla v klavíru. A tak jsem z gymnasia šla dělat přijímačky na HAMU, což byla samozřejmě utopie. Ale aspoň jsem viděla, v čem je rozdíl, když se rozehrává konzervatorista a když jsem se rozehrávala já. Takže jsem potom šla studovat do Ostravy hudební výchovu a sbormistrovství pro střední školy. A tam jsem zjistila, že ten náš sbor mě skvěle vybalil, že mám absolutní

sluch, rychle čtu z listu a hlavně, že mě to baví. A pak jsem se na dirigentských kurzech v Hradci Králové setkala se studentem dirigování z JAMU, který mi z vlastní iniciativy domluvil schůzku s panem prof. Pančíkem v Brně. Dostala jsem se na studium sborového dirigování k prof. Mátlovi. Takže jsem ještě další tři roky studovala v Ostravě a současně už tady v Brně.

To jste se hodně nacestovala...

Ano, jezdila jsem stopem. To bylo napínivé, ale nejrychlejší. Ve čtvrtáku jsem začala spolupracovat s Kantilénou (dětský pěvecký sbor, pozn. aut.) a občas bylo potřeba provést výchovný koncert s orchestrem, tak mě to motivovalo udělat přijímačky na dirigování orchestru.

To jsou tedy tři vysoké školy. A co potom? Poté jsem šla do Moravského divadla Olomouc a čtyři roky tam v opeře působila jako korepetitorka. Sem tam jsem dirigovala i představení, třeba *My Fair Lady*, *Evžen Oněgin*, *Sugar...* Tehdy jsem si říkala, že by se mi tam líbilo mít ještě více takových příležitostí... A pak se objevila nabídka na dirigování představení *Sen noci svatojánské* v Národním divadle v Brně, pak přišly děti, tak se všechno na chvíli přerušilo a poté to zase nabralo úplně jiný spád. Teď jsem měla dirigovat v divadle v Opavě, ale přišel do toho covid. Ale není všem dnům konec.

V MdB působíte jako korepetitor. Je rozdíl korepetovat s operním souborem a v muzikále nebo třeba činohře s písničkami, jako jsou například Světáci?

Sólisté v opeře potřebují přesně naposlouchat doprovod, musí si fráze s korepetitorem nazpívat, znát návaznosti, notový zápis se interpretuje s detailní přesností. Takže korepetice jsou běžné i dvouhodinové a kvůli rozsahu hudebního textu začínají o mnoho měsíců dříve, než se začíná pracovat s režisérem. Moje zkušenost se zpěváky z muzikálu nebo zpěvohry je rozdílná v tom, že těch korepetic je méně, zpěváci nejprve vstřebají svou melodii, nepotřebují hned doprovod se vším všudy a na výrazu pracují více samostatně. Často se rytmus nebo melodie jemně přizpůsobuje textu a požadavkům re-

žiséra, někdy se zpěv přemění na mluvený apod. Vše musí působit maximálně přirozeně a spontánně.

Máte nějaké favority mezi muzikály?

V každém muzikále, který jsem tu nastudovala, byla spousta krásných písní. Měla jsem moc ráda například *Děsnej pátek* nebo letní pohádku *O statečném kováři*. *Klapzubova jedenáctka* měla taky nádherné originální písničky. A teď jsem nadšená ze *Světáků*. S kapelou to zní fantasticky, bude se to líbit!

Také doufáme. Vy si teda jako korepetitor nepřipadáte méněcenně, jen jako „doprovazec“, který pomáhá zpěvákům, aby se správně naučili své party, a když přijde kapela, tak už jej nepotřebují?

Ne, v žádném případě, korepetitor má přesně vymezené působení, je první, za kterým zpěváci jdou, a poslední v konečné fázi příprav představení. A to je úplně správně.

Pro mě je to hrozně příjemná práce, protože se soustředím na menší počet lidí, finální podobu tomu vtiskuje dirigent s režisérem, tudíž na mně není tolik zodpovědnosti. I když je to práce, která má samozřejmě přesah! Občas je nutné i improvizovat. A moc se vždycky těším na aranžované zkoušky, kde mám jedinečnou příležitost pozorovat zrod představení. Je to často zábavné a pro mě téměř relaxační, pokud mám chvíli, kdy nehraju. **Co je podle vás důležitá vlastnost korepetitora?**

To je dobrá otázka. Třeba ve Vídni se korepetitorství studuje jako samostatný obor, u nás to vůbec není, i když to je nesmírně komplexní činnost. Není nezbytné, aby byl člověk virtuózní klavírista, důležitější je umět si vytáhnout z klavírního výtahu to důležité, pochopit, co potřebuje slyšet zpěvák. Korepetitor musí sledovat správnost melodie, rytmu, textu, výslovnosti, občas současně diriguje, zpívá a hraje. Musí umět zpívat a rozumět hlasové technice a její problematice. A v neposlední řadě by měl zpěváka správně motivovat a podporovat. To je ideální korepetitor.

Když pak přijdete domů a máte chvíli pro sebe, pustíte si nějakou muziku?

Jo, poslouchám ráda například klavírní kon-

certy. Když si mám něco pustit pro dobrou náladu, tak třeba Queeny, Amy Winehouse, Michaela Jacksona, na toho trpím pořád. Anebo *Jesus Christ Superstar* a muzikál *Johanka z Arku*.

Máte také nějaké koníčky?

Kdybych měla víc času, hrála bych volejbal. Ten mě baví a letos jsem ho hrála asi po deseti letech. Taky ráda jezdím na výlety na kole. **Nebije se volejbal s klavírem? Nemáte strach o prsty?**

No je! Třeba když jsem tehdy dělala přijímačky na HAMU, tak jsem dva dny předtím hrála volejbal a vymklá jsem si palec.

To musí být na mrtvici.

Taky jsem si fukala na čelo.

A nějaké nesportovní záliby?

Moc ráda trávím čas s přáteli, mám ráda dobré víno, procházky s cílem dobrého vína nebo kávy se zákuskem. To je moje slabost, ale dělá mi to v životě velkou radost. A brněnská gastroscéna tomu přeje. Když mám čas, začnu se do nějaké pěkné knížky. Chodím na hodiny zpěvu. No a pochopitelně trávím hodně času s dětmi. Mám dvě holčičky, tak se snažím být s nimi co nejvíce, hodně si s nimi povídat, vzít je na výlet a poučovat je o životě, to mě moc baví.

Vánoce jste trávili tradičním způsobem?

V podstatě ano, vždycky jsme různé střídali návštěvy babiček, sdílený Štědrý den je fajn, jsem osvobozená od vaření, ale tentokrát jsme byli doma a babičky navštívili později. Bylo to klidné a pohodové. Děti milují zdobení stromečku, malovali jsme na vánoční koule a hodně se dívali na pohádky.

Držíte nějaké zvyky?

No spíš ty zvyky dost holíme. Děti to ale dost vyžadují a nutí nás aspoň k některým zvykům, tak samy rozkrájí jablíčko a posílají skořápky ve vodě. Ale bramborový salát nejlí. A samozřejmě dárky, baví mě je nakupovat. Když jsme před Vánoci s tou mojí mladší kupovali stromeček, tak ho vybírala podle jediného hlediska: aby větve byly dostatečně vysoko a vešlo se pod něj co nejvíce dárků. **Děkuji za rozhovor a přeji mnoho dobrého v roce 2021.**

Text: Miroslav Ondra

Napsali jste nám

Proč nám chybíte? Jednoduše proto, že jste boží.

Alena Vlachová

Chybí mi zatleskat na konci představení, vzpomínám, jak trošku magické i velmi příjemné bylo s příběhem živě souznět a vědět, že také herci a herečky žijou, ohromnou radost mají z toho, jak prima na živo zdařilo se jim ostatní diváky včetně mě rozesmát, potěšit, též trochu rozplakat, udivit, okouzlit, polekat, jen tak překvapit či lehce vyděsit... A to vše odehrávalo se často v průběhu dvou tří hodin lhostejno na které z vnitřních scén divadelních v Městském divadle Brno. Oh, schází mi to všechno! Každé ze sezónních premiérových představení MdB stalo se událostí, na kterou jsme se obě, mamka a já, mnohdy těšily, na předchozí stres spojený s návštěvou představení jsme zapoměly a v hledišti inscenaci se zájmem zhlédly i s potěšením a chutí všem protagonistům zatleskaly. Ty chvíle jsou žel minulostí. Covid nutí vzdát se živé divadelní radosti. Nemohu. Nechci se radosti divadelní vzdávat! Doufám v lepší dobu. Kéž se mamce bolesti nohy zlepší a nervy i svaly její stanou se pevnější! Mít znovu možnost přicházet k Vám užívat si inscenací a dobru osobně z hlediště od srdce fandit, to skvěle zní, ať se toto vyplní! Nashle, kéž jste všichni z Městského divadla Brno zdraví a přeji pevné nervy!

Kateřina Fojtková, těžce tělesně handicapovaná a silně slabozraká příznivkyně

Chci Vám všem vyjádřit své přání, abyste v těchto tak těžkých časech neztráceli optimismus a naději v lepší příští časy! Mám ve Vašem divadle již dlouhodobě předplatné. Vždy pro mě byla buď jedna, nebo i dvě soboty v měsíci v době divadelní sezóny dnem svátečním. Velmi jsem se těšila na představení Vašeho divadla s mými oblíbenými herci. Je nás určitě bezpočet, kdo návštěvu

Vašeho divadla velmi postrádají a těší se, až toto období konečně skončí a budeme zase sedět v hledišti a sledovat, co jste si pro nás připravili. Jste jedno z nejlepších divadel, které jsem měla možnost navštěvovat! Prosim, vydržte!!!

Hana Langová Vepřeková

Pocházím z malé vesničky na jihu Moravy a svět divadla jsem objevila asi v sedmi letech, kdy jsem se školou poprvé navštívila Mahenovo divadlo. Musím přiznat, že si vůbec nepamatuji, jaké to bylo představení, protože mě naprosto uchvátily prostory této budovy, něco tak nádherného jsem do té doby neviděla. Užasle jsem pozorovala vše kolem sebe a přála si, abych nikdy nemusela odejít. A tehdy jsem se rozhodla. Jednou budu bydlet v Brně a chodit do divadla každý den! Svůj sen jsem si splnila, i když jen částečně. V Brně už bydlím více než 43 let, ale bohužel do divadla nechodím každý den, jen tak často, jak je to jen možné.

A k divadlu jsem přivedla i své dvě děti, syna a dceru. Navštěvovali jsme společně všechna možná představení a nakonec jsme „zakotvili“ v Městském divadle Brno. Přispěly k tomu nádherné výkony třeba Zdeny Herfortové, Igora Ondříčka, Martina Havelky, Hany Holíšové a dalších. Vlastně bych mohla vyjmenovat všechny, ale nezapomenutelný pro mě je a bude Erik Pardus. Viděli jsme zde tolik nádherných představení, na která stále vzpomínáme – *Papežku, V jámě lvové, Představ si...* a spoustu a spoustu dalších. Obě děti už jsou dávno dospělé, mají své rodiny, ale stále si držíme své předplatné a rádi se v divadle potkáváme, prožíváme krásné příběhy, někdy se zasmějeme, někdy odcházíme se slzami v očích, jako například po našem posledním představení *Noc pastýřů*. A toto všechno mi moc chybí a doufám a věřím, že se co nejdříve budu moct o své pocity dělit i se svými čtyřletými vnoučky. Minulé léto zvládli statečného Mikeše v Biskupském dvoře, letos se tam společně chystáme na *Noc na Karlštejně*. Prostě a jednoduše – MY CHCEME DO DIVADLA!

Zdenka Stehlíková

Do MdB chodíme s manželkou cca 25 let, velmi intenzivně posledních 15 let. Rád vzpomínám na představení *Legenda* s panem Vojtkem, *Svět plný andělů* s panem Jíchou a pak následovala řada nádherných činoherních i muzikálových představení. *Přelet nad kukaččím hnízdem* byl hereckým festivalem a předčil v mých očích i slavný film. Mnoho představení jsem navštívil i vícekrát, některá i 10x. Mohl bych jmenovat dlouho, ale *Papežka, Bídníci, Bítls, Pískání po větru* mě přesvědčili, že MdB je nejlepší muzikálovou scénou u nás. A je dobře, že nemusíme jezdit jinam a máme supr kulturu i v Brně. Divadlo mi chybí, neboť se člověk na pár hodin ponoří do divadelní atmosféry s živými herci, kterou nelze nahradit. Přeji hodně zdraví všem lidem v MdB, kteří pro nás diváky dělají svět lepším.

S pozdravem Ing. Petr Hohn s rodinou

Milé Městské divadlo Brno, herci, hudebníci, ale i všichni ostatní v divadle! Velmi chybíte nejenom mně, ale i všem divadelním přátelům, pro které organizují již mnoho let divadelní představení. Divadlo je má velká láska. Většinu Vašich představení jsem viděla minimálně 2x a mnohá z nich jsou nezapomenutelná. Prožívám s herci radost i smutek. Živé divadlo, to je vzájemné předávání energie mezi herci a diváky, emoce, relax, lék na únavu, setkávání přátel. Divadlo bylo, je a bude a nic jej nezničí, ani corona, ani nesmyslné zákazy. Těším se, že se brzy setkáme u Vás v MdB.

Srdečně zdraví Jarka Tomková

Divadlo jakožto kultura dává hodně lidem živnost. Za to, že tam jdu, tak chci zaplatit, to je vcelku jasné. Ale já chci také na konci představení zatleskat. Že je to normální? Ano, je. Jelikož já rád tleskám dlouho a u Vás se pak zvedá opona minimálně 3x. Je to jediné místo, kde tleskání je normální. Jelikož tleskat vždy na konečné zastávce šaliny za to, že jsme v cíli, je celkem trapný ☺ Já prostě rád tleskám v divadle a na hokeji. Já to

prostě miluju. Mám Vás všechny v divadle rád a jsem rád za to, že na FB dobře reagujete a vše zatím zvládáte. Držím pěsti!

Váš „zákazník“ Dominik

Byla jsem zvyklá chodit do MdB několikrát do měsíce, takže mi divadlo moc chybí. Možná to bude znít zvláštně, ale moc mi chybí vůně divadla. Konkrétně Hudební scéna má takovou specifickou vůni, kterou miluju ☺ **Když jsem na nějakém představení, okolní svět jako by neexistoval. Žádná práce, žádná starosti, jen my a divadlo. Je to jako taková dovolená, i když jen na pár hodin. Já osobně potřebuji mít před sebou něco, na co se můžu těšit. Většinou je to právě divadlo, které mi teď o to víc chybí.** Už se moc těším, až bude život zase normální a budeme si moci užít všechna ta krásná představení Vašeho divadla.

Tereza Čechová

Pěkný večer přeji z Adamova! To, jak nám covid obrátil život vzhůru nohama, si uvědomujeme každý po svém. Naše trojice (já a dospělé dcery Pavlína a Eva) si každou chvíli navíc posteskujeme, jak moc nám chybí kultura a hlavně divadlo. To Vaše obzvlášť! Těšily jsme se na všechny podzimní premiéry, k našemu adventu roky patřila *Křídla*, každé Vánoce nás pod stromečkem čekal dárek v podobě vstupenek a vstupenkami jsme rády obdarovávaly ostatní. Od té doby, co jsem babičkou, jsem navíc ráda „mladé“ (trošku ze zjištěných důvodů) posílala do divadla i na Silvestra a užívala si hlídání vnoučátek. A aby toho, kde mi divadlo chybí, nebylo málo, pracuji v kultuře a do MdB jsem pořádala řadu zájezdů, o které byl vždy velký zájem. Sami vidíte, že nám chybíte strašně moc v osobním i pracovním životě. I proto se všechny tři moc těšíme, až se vše vrátí do starých dobrých kolejí a naše diáře budou opět zaplněny poznámkami „MdB“, „divadlo“, „zahájení předprodeje“ atd. A že je mi po všech z Městského divadla opravdu smutno potvrzuje i moje dnešní vzpomínání na různá představení

při pročitání starých programů. Tak přeji nám všem, ať jsme všichni brzy zdraví a můžeme se opět potkávat v „našem – vašem“ divadle. Moc se těšíme.

Jitka & Eva & Pavlína

Divadlo chybí všem normálním lidem. Vaše divadlo především. Teprve s odstupem času, který nás dělí od poslední návštěvy, je vidět ta otřesná propast. Kultura uvádá neuvěřitelným tempem a patří Vám všem v divadle velký dík za to, že alespoň na některá divadelní představení se můžeme dnes přes sociální sítě podívat. Držíme Vám i sobě palce, aby se ta černá díra co nejdříve zacelila. Budeme společně doufat, že to nebude tak dlouho trvat. **Říká se, jak dlouho může člověk žít bez jídla, bez pití, nikdy jsme si asi neuvědomili, že i bez divadla člověk uvadá.**

Váš Jaroslav Vavřík

Divadlo je nádherná instituce. Měla jsem možnost navštívit poslední představení *Noc pastýřů* (neděle 11. 10. 2020). Byl to pro mě velice dojemný zážitek, tedy hlavně závěrečná děkovačka. Jediná možnost, jak si v této zvláštní době alespoň poslechnout nějaké představení z „Městského“, jsou jen CD. A popřípadě zhlédnutí prostřednictvím divadelního YouTube kanálu nebo talk show. Vaše fyzická představení mi velmi chybí, doufám, že se celá situace kolem koronaviru zlepší a budu moci opět navštívit některé z Vašich představení, ať už na Hudební nebo Činoherní scéně. Držte se i Vy jako divadlo, ale i celá česká kulturní scéna.

Vaše věrná divačka a abonentka
Tereza Vystrčilová

Proč mi divadlo a zejména Městské divadlo v Brně chybí? Pro odpověď se musím vrátit do studentských let. V knihovnické škole v Brně nás učil také profesor František Jura. Na podzim roku 1959 domluvil s režisérem Zdeňkem Dopitou z Divadla bratří Mrštíků, že naše třída bude jako komparz

účinkovat v Tylově hře *Fidlovačka aneb Žádný hněv a žádná rvačka*. Hra měla premiéru 22. ledna 1960. Byli jsme převlece pyšní, že na jevišti můžeme stát vedle Pavly Severinové, Ludmily Štětinové, Jiřího Tomka, Josefa Somra, Ladislava Večeři a dalších herců. Divadlo bratří Mrštíků tehdy sídlilo na Jakubském náměstí v Brně. I když naše účinkování skončilo, často jsme se tam vraceli. Za odměnu jsme totiž do divadla mohli chodit na generálky. Léta běžela, studium jsme zdárně ukončili a vykročili do všedního života. Já jsem si vybrala novinářské povolání a zůstala v Brně. Mohla jsem tak i nadále sledovat, jak se divadlu daří. Jak se stěhuje do budovy na Lidické ulici číslo 16. Jak mění název na Městské divadlo Brno. Jak se tu střídají herci, režiséři, dramaturgové i šéfové. Jak po nástupu ředitele Stanislava Moši nastává opravdový vzestup tohoto divadla. Těším se na každou novou inscenaci, ať na Činoherní nebo Hudební scéně. **Městské divadlo Brno je divadlem mého srdce už přes šedesát let. Je to láska, kterou přibývající léta jen posilují a nezničí ji ani coronavirus.** Mimochodem – pod vánočním stromkem jsem našla jeden nečekaný dárek. Krásnou černou roušku s třpytivými flitry, určenou jen pro návštěvy v divadle. Doufám, že tento dárek vyzkouším co nejdříve.

Mgr. Věra Rudolfová

1982-1990

Rok 1982 znamená předěl ve směřování divadla. Do léta neměnného režijního týmu přichází pohostinské inscenace čerstvých absolventů JAMU Stanislava Moši – který je po úspěšném Casonově *Domě se sedmi balkóny* (1983) přijat do angažmá – a Pavla Doležala. V divadle začínají postupně hostovat režiséři mladší a nejmladší generace. Éra Milana Páska i přes vzepětí v inscenaci Gorkého *Vassy Železnovové* (1982) končí, jeho režie už nejsou osou tvorby DbM. Profilující osobností tohoto období je zmíněný benjamínek režisérského týmu Stanislav Moša: Schmidových *Třináct vůní* (1985), Merleho *Vláda žen* (1985), Hrabalův *Něžný barbar* (1986), Gubarevův *Sarkofág* (1987), Tachovského *Mor* (1987). Jeho tvůrčí úsilí o nekonformní apelativní divadlo (ovlivněné v lecčems i postupy studiových scén) pak vyvrcholilo v syntetickém díle na

Josef Bouček / *Noc pastýřů* (1985)
režie Stanislav Moša
Karel Janský (Jakub Ryba)

hranici rockové opery *Pravda o zkáze Sodomu* (dle románu Ivana Kříže, 1989; roli Difata se zde s čtyřicetiletým působením v divadle rozloučil Jiří Dušek). Do souboru přichází Erik Pardus, Karel Bartoň, Eva Jelínková a scénograf Emil Konečný. Posledním úspěchem Pavla Rímského je Piscatorova dramaturgie Tolstého *Vojny a míru* (1985), Pravoš Nebeský završí důstojně svůj letitý zájem o Tennesseeho Williamse inscenací *Noc s leguánem* (1988). Od května 1988 se DbM stává součástí administrativně ustaveného komplexu Brněnská divadla (spolu se Satirickým divadlem Večerní Brno a Loutkovým divadlem Rádost). Milan Pásek se s divadlem rozloučí roku 1989 inscenací Vedralova *Urmefista* a opouští funkci uměleckého šéfa. V té je na krátké období nahradí dramaturg Miroslav Plešák.

Bohumil Hrabal, Václav Nývlt / *Něžný barbar* (1986)
režie Stanislav Moša
Karel Mišurec (Egon), Jiří Dušek (Kočí)

Neveřejná premiéra 30. prosince na Činoherní scéně

Vratislav Blažek Zdeněk Podskalský
Evžen Illín Vlastimil Hála Karel Cón

SVĚTÁCI

režie Stanislav Slovák

Únorové díly MdB Klubu

6. února

Jonáš Florián a Svetlana Janotová a Miroslav Ondra

Jonáš Florián zavzpomínal se Svetlanou Janotovou na její dětství. Diváci se dozvědí, jak se ze stydlivé holčičky stala suverénní herečka. Dramaturg Miroslav Ondra přiblížil svou profesní dráhu a s Jonášem zavzpomínali na společné roky na JAMU. Svetlanka zazpívala píseň *Čerešně* a Mirek Polku *specielně aktuální*, kterou diváci znají z podání nesmrtelné dvojice Voskovce a Wericha. Nově se diváci talk show mohou zúčastnit soutěže o CD z produkce našeho divadla. Ti pozorní, kteří odpoví správně na v pořadu položenou otázku, mohou vyhrát CD *O statečném kováři*.

13. února

Jana Musilová a Zuzana Čtveráčková a Dan Kalousek

Zuzana Čtveráčková povyprávěla Janě Musilové o své zajímavé profesní cestě, která vedla přes tři vysoké školy a mateřskou dovolenou do právnické kanceláře až k překladatelskému povolání. Hudební šéf našeho divadla Dan Kalousek vysvětlil, co všechno má dirigent na starosti a jak si užívá chvíle v hledišti, když je pouhým divákem. Divá-

ci tentokrát mohou soutěžit o CD s písněmi z muzikálu *Ráj*. Hudební perličkou tohoto dílu jsou dvě písňové premiéry, které přišla zazpívat Kristýna Daňhelová. Poprvé česky, samozřejmě v překladu Zuzany Čtveráčkové, zazněla píseň *Chci víc (Never Enough)* z filmového hitu *Největší showman* a na závěr baladická píseň Petra Štěpána a Robina Schenka *Díky za ten den*.

20. února

Barbora Goldmannová a Markéta Sedláčková a Jan Grygar

Tentokrát došlo k setkání dvou herců, a to z našeho a Národního divadla Brno. Markéta Sedláčková povyprávěla o tom, jaké to bylo získat před dvaceti lety Cenu Thálie a připomněli jsme, že v loňském roce byla na stejnou cenu znovu nominována za hlavní roli v muzikálu *Mamma Mia!* Jan Grygar zavzpomínal na své začátky u divadla a popsal, jaká je nově přicházející herecká generace. Markétka zazpívala hned dvě dojemné písně *Láska má* a *To mám tak ráda*. Diváci tentokrát mohou soutěžit o CD *Limonádový Joe*.

27. února

Speciální díl s muzikálem *Mamma Mia!*

Jonáš Florián si pro vás tentokrát přichystal překvapení. Jeho hosty budou dámy z muzikálu *Mamma Mia!*. Můžete se těšit na Alenu Antalovou, Markétu Sedláčkovou, Ivanu Vaňkovou, Dagmar Křížovou, Barboru Remišovou a Petru Šimberovou a spoustu letní řecké atmosféry.

Nepřehlédněte: Online aktivity

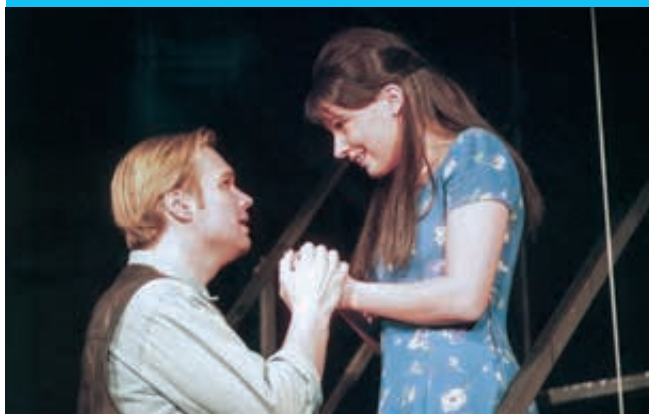
MdB Podcast – rozhlasové pořady z vašeho divadla

Podcasty se stanou další možností k setkání s tvůrci a herci našeho divadla. Díky poutavým rozhovorům se v nich dozvíte zajímavé detaily o jednotlivých titulech našeho repertoáru. Budou se věnovat inscenacím současným i těm, které se na našich jevištích objevily v minulosti. V sekci **Dramatizace** vás seznámíme s původně nedivadelními tituly, jež byly pro jeviště upraveny, **Zlatý fond** připomene klasická díla hudebního divadla a **Původní tvorba** představí inscenace, které měly v našem divadle světovou premiéru. Dále připravujeme také **Pohádky** předčítané našimi herci a k poslechu zde budou i části rozhovorů z naší talk show MdB Klub.

Pro více informací sledujte web www.mdb.cz.

MdB Podcast

V příštím čísle

- Zavzpomínáme na premiéru *West Side Story*, která proběhla před pětadvaceti lety
- Můžete se těšit na rozhovor s herečkou a moderátorkou Janou Musilovou
- Představíme vám novou členku souboru Alžbětu Janíčkovou
- Rozhovor s dirigentem Josefem Javorou
- Seznámíme vás s muzikálem *Jane Eyrová*, který začneme zkoušet
- Plakát Pavly Vitázkové

Mediální partneři

DOKOŘÁN ÚNOR 2021

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

262. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 22. 01. 2021

Náklad 5 200 ks

foto: Nikol Wetterová

a Tino Kratochvil

Titulní strana:

foto: Tino Kratochvil

PRETTY WOMAN

Diana Velčická a Marco Salvadori

Vratislav Blažek Zdeněk Podskalský Evžen Illín Vlastimil Hála Karel Cón

SVĚTÁCI

nesmrtelná česká komedie s písničkami

režie Stanislav Slovák

Neveřejná premiéra 30. prosince na Činoherní scéně